

- 2) Dacă actele care modifică sau acceptă clauze care nu au fost negociate și care sunt susceptibile să nu treacă controalele privind lipsa caracterului abuziv și transparența pot fi considerate condiții generale ale contractului în sensul dispozițiilor articolului 3 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie, acestora aplicându-li-se aceleași cauze de nulitate ca cele aplicate actelor inițiale care au făcut obiectul unei novații sau al unei tranzacții.
- 3) Dacă renunțarea la acțiunile în justiție cuprinsă în contractul de novație trebuie să fie, de asemenea, declarată nulă, în măsura în care contractele semnate de clienți nu le-au furnizat acestora informații în legătură cu nulitatea clauzei și nici în legătură cu suma sau valoarea economică la care aceștia aveau dreptul sub formă de rambursare a dobânzilor plătite în urma impunerii inițiale a „clauzelor-prag”.

Astfel, se indică faptul că clientul semnează o clauză de renunțare la inițierea unei acțiuni în justiție fără să fi fost informat de către bancă la ce renunță și cu privire la suma la care renunță.

- 4) Dacă în urma examinării contractului de novație în conformitate cu jurisprudența CJUE și cu articolul 3 alineatul (1) și cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva [93/13], noua clauză-prag inclusă în contract este afectată de asemenea de o lipsă de transparență, întrucât banca încalcă din nou criteriile de transparență stabilite cu privire la transparența însăși în hotărârea Tribunal Supremo din 9 mai 2013 și nu informează clientul cu privire la costul economic real al clauzei respective din contractul său de împrumut ipotecar, astfel încât acesta să poată cunoaște rata dobânzii (și suma rezultată) pe care ar trebui să o plătească în cazul aplicării noii clauze-prag și rata dobânzii (și suma rezultată) pe care ar trebui să o plătească în cazul în care nu s-ar aplica nicio clauză-prag, ci s-ar aplica rata dobânzii convenită în contractul de împrumut ipotecar fără limitarea ratei minime.

Mai precis, dacă prin impunerea actului denumit act de novație privind „clauzele-prag”, instituția financiară ar fi trebuit să respecte controalele de transparență prevăzute la articolul 3 alineatul (1) și la articolul 4 alineatul (2) din Directiva [93/13] și să informeze consumatorul cu privire la cuantumul sumelor pe care le-a pierdut în urma aplicării „clauzelor-prag”, precum și cu privire la dobânda aplicabilă în lipsa unor astfel de clauze și dacă, întrucât nu a făcut-o, aceste acte sunt, de asemenea, afectate de o cauză de nulitate.

- 5) Dacă clauzele care guvernează acțiunile, incluse în condițiile generale ale contractului de novație de modificare pot fi considerate clauze abuzive prin conținut în temeiul articolului 3 alineatul (1), în raport cu anexa privind clauzele abuzive și, în special, cu litera (q) din această anexă (se consideră abuzive clauzele care au ca obiect excluderea sau obstrucționarea dreptului consumatorului de a introduce acțiuni în justiție sau de a exercita orice altă cale de atac, dat fiind că limitează dreptul consumatorilor de a-și exercita drepturile care pot lua naștere sau se pot manifesta după semnarea contractului, așa cum s-a întâmplat cu posibilitatea de a solicita restituirea integrală a dobânzilor plătite (în temeiul Hotărârii Curții din 21 decembrie 2016 ⁽²⁾)).

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993 L 95, p. 29, Ediție specială 15/vol. 2, p. 273).

⁽²⁾ Hotărârea din 21 decembrie 2016, Gutiérrez Naranjo și alții (C-154/15, C-307/15 și C-308/15, EU:C:2016:980).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de Primera Instancia Vigo (Spania) la 11 iulie 2018 – Bondora AS/Carlos V.C.

(Cauza C-453/18)

(2018/C 381/04)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de Primera Instancia Vigo

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Bondora AS

Pârâtă: Carlos V.C.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii ⁽¹⁾ și jurisprudența cu privire la interpretarea acestui articol trebuie interpretate în sensul că articolul menționat se opune unei norme naționale, precum a douăzeci și treia dispoziție finală [punctul 2] din Legea nr. 1/2000 din 7 ianuarie 2000 privind Codul de procedură civilă, care prevede că, în cadrul unei cereri de somație europeană de plată, nu este necesar să se prezinte documente și că, în cazul în care se prezintă, ele nu vor fi admise?
- 2) Articolul 7 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul nr. 1896/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2006 ⁽²⁾ trebuie interpretat în sensul că această dispoziție nu interzice să se solicite instituției creditoare să prezinte documentele pe care își întemeiază cererea rezultată dintr-un contract de împrumut de consum încheiat între un profesionist și un consumator, dacă instanța consideră indispensabilă examinarea documentelor respective pentru a aprecia eventuala existență a unor clauze abuzive în contractul încheiat între părți și respectarea în acest fel a prevederilor Directivei 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii și jurisprudența privind interpretarea acestora?

⁽¹⁾ JO 1993, L 95, p. 29; Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2006 de instituire a unei proceduri europene de somație de plată (JO 2006, L 399, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 9, p. 108).

Recurs introdus la 12 iulie 2018 de HK împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 3 mai 2018 în cauza T-574/16, HK/Comisia

(Cauza C-460/18 P)

(2018/C 381/05)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: HK (reprezentanți: A. Champetier, S. Rodrigues, avocați)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile recurente

- Declararea recursului ca fiind admisibil și fondat;
- anularea Hotărârii Tribunalului din 3 mai 2018 (cauza T-574/16);
- evocarea cauzei pentru a se statua prin admiterea pretențiilor recurentului formulate în primă instanță, inclusiv obligarea părții la plata cheltuielilor de judecată; sau
- trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal, cheltuielile de judecată aferente recursului trebuind să fie reglementate potrivit articolului 184 din Regulamentul de procedură al Curții.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, recurentul invocă două motive. Primul motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 17 primul paragraf din anexa VIII la Statutul funcționarilor și pe caracterul echivoc, incoerent și în același timp contradictoriu al motivării. Al doilea motiv se întemeiază pe încălcarea principiului nediscriminării și pe insuficiența motivării.